

S excelem navždy

Dominika Rýparová

„Jsou nahoře a jsou dole,“ směje se Milan a jeho obrovské dlaně zdvihají a pouští moje prsa. Může se pak potřhat smíchy, když mě pozoruje, jak se snažím nasoukat do stahovacích kalhotek. Blb jeden. Hrozně vtipný. Hlavně že on má postavu jako atlet. Plácnu ho přes panděro, protáhnu se do koupelny a zamknu.

Zírám do zrcadla, na hlavě mám místo plánovaných sexy vln cosi, co by moje babička nazvala „jako když bouchnul kotel“, v rychlosti se pokouším o make-up, a aby to vypadalo aspoň trochu jinak, přidám rudou rtěnku. Milan ji nemá rád. Říká, že vypadám jako štětka. Hmm. Kéž by. Dneska si připadám spíš jako nepřítel šikovný transvestita.

„Áčko, jdeme!“ haleká za dveřmi koupelny. Žádný láska, miláčku, broučku. Áčko! A jako Andrea. Kámoška. Poznal by vlastně někdo cizí, že jsme pár?

Rychle přelakuju „bouchlý kotel“ (třeba si to cestou sedne) a naposledy se prohlédnu v zrcadle. Zatáhnout břicho. Narovnat se. Srovnat dekolt. Jdeme. Taxík je tu.

Cestou si nadávám. Že málo cvičím, že moc žeru, že jsem zase všechno nechala na poslední chvíli. A že jsem se s těma stahovacíma kalhotkama rovnou nezamkla v koupelně.

Co asi Milan vidí? Vidí, jak se mi do stehem zařezávají punčochy? Jak se mi mezi horním lemem vysokých stahovacích kalhotek a spodním okrajem podprsenky vyvaluje špek? Jenže Milan nevidí nic. Čučí do mobilu a čte si výsledky fotbalu. Nebo co to je. Já tu řeším krizi osobnosti a jemu je to úplně jedno.

„Co je?“ usměje se, když zvedne hlavu a nachytá mě, jak se ho snažím zaživa usmažit pohledem. Nakloní se ke mně, dá mi pusku na tvář a povytáhne mi výstřih trochu nahoru.

„Milane!“ povzdechnu si znuďeně. Jak dlouho to je, co si přál, abych chodila bez podprsenky? A teď abych nosila rolák... Stýská se mi po tom Milanovi a té Andree tenkrát. Těch, co chtěli být spolu, a chtěli se tak moc, až to bolelo. Když jsem se v noci budila tím, jak si mě přitáhl k sobě a dal mi pusku do vlasů. A teď? V noci mě budí maximálně to, jak chrápe. A prdí.

A dost často mě v noci nebudí nic. Prostě spím. Ubitá, vyčerpaná všemi povinnostmi. V práci, doma, ve škole, ve školce. Někdy večer už mám pocit, že mi praskne hlava. Všechny ty termíny, porady, třídní schůzky, večere, svačiny, ponožky, děravý tepláky, masky, občerstvení na besídce. Je to k zešílení! A v sedm večer si nakráčí domů milostpán a kde že je večere, jestli bych neměla začít zase běhat, ať furt nežeru tu čokoládu a nakonec šup do sexy prádelka a předvádět mu sedmej div světa!

Když s tím tenkrát přišel, chtělo se mi brečet. Že prej jsem málo aktivní.

„Jak, málo aktivní?“ ptala jsem se nechápavě.

„No, víš,“ brousil opatrně kolem. „Mně přijde, že mě už nemáš ráda!“ řekl naprosto nevěrohodně a bylo jasné, že přijde nějaká pecka.

„Co blbneš? Samozřejmě že tě mám ráda. Ale občas mám pocit, že nemáš rád ty mě. Kdybys mi třeba řekl něco hezkýho?“

„Já ti říkám pořád něco hezkýho!“

„Prosím tě, kdy?“

„No a ty mi něco hezkýho říkáš?“

„Jo!“

„Neříkáš. A v posteli seš taky jak leklá ryba!“

Udělal se mi černo před očima. Leklá ryba? A nabudit mě maj ty věčný poznámky: „Maminka už má taky zimní pneumatiku!“ a „želé zadek“ a úvahy o tom, jak vysoko mám mít prsa. Jak jako leklá? Mám chuť ho praštit něčím po hlavě.

„A co by sis jako představoval?“ dostala jsem ze sebe se zapřením všech sil.

Kupodivu se Milan rozpovídal. Měl v sobě láhev sauvignonu. Nechce po mně prej nic extra. (I když by ho některý věci lákaly, ale to prý pochopil, že je neprůchodný.) Jen kdyby nemusel bejt pořád nahoře. A kdybych taky někdy začala já. Za celých těch patnáct let jsem NIKDY nezačala já.

„No dovol? Jak nezačala? Začala! Často začínám.“

„Leda když seš nalitá!“

Tenkrát jsem s ním nepromluvila tři dny. Nakonec to nějak vyšumělo. Ale já si podvědomě začala hlídat, kdo je kdy dole a kdo nahoře. Po patnácti letech další smutný fakt o manželském sexu. Máte s kým, máte kde, máte zkušenosti, a nakonec abyste si vedli excel s poměrem časů nahoře a dole.

Taxík zastaví před hotelem Il Poema. Stoupáme po schodech do nádherně osvětleného sálu, ale moje nálada je pořád temná. Mám příšerný účes, jsem tlustá, neumím se namalovat a dokonce ani v té posteli to nezvládám.

Z úvah mě vyruší Milanova kolegyně. Zrudnu. Vždycky mě napadne, jestli někdo umí číst myšlenky.

Kolegyně, kterou mi Milan nemá potřebu představit, nebo představit jí tu postarší paní, co si přivedl, se zjevně jmenuje Eva. Má obří výstřih a není ani tlustá, ani blbě učesaná, ale zjevně jí je o deset let míň než mně a asi nemá dvě děti. To ploché břicho by jinak neměla. Od pohledu je to kráva. Neusměje se, nemá ani malou touhu mě zapojit do rozhovoru. Rozebírají s Milanem cosi obchodního a já se bavím šmírováním ostatních a v mezičase ukořistím druhý welcome drink. Pozoruju dámu s obřím poprsím u stolku opodál. Neubráním se představě, jak jí Milan dělá „jsou nahoře a jsou dole“.

V davu zahlédnu povědomou tvář. Přemýšlím, odkud toho chlápka znám. Zírám na něj asi až moc dlouho. Tázavě se na mě podívá. A já si vzpomenu! Tohohle neznám vůbec. Sorry! Ale připomíná mi ajťáka od nás z práce.

Ucítím lechtivé teplo v žaludku.

Adam!

Kopnu do sebe další skleničku prosecca, kterou mi přinesla hosteska. Periferně vidím Milanův výstražný pohled. Diblík Evík (jo, nemám ji ráda) cosi pošeptá Milanovi a všichni se vydáme ke stolu. Nejsem tu trochu navíc, vážení? Nikoho tu neznám. Ale vzpomínka na Adama a náš vánoční večírek...

Znali jsme se spíš od vidění, ale potkali jsme se na baru a on si vzpomněl, jak jsme společnými silami spravovali můj notebook. Pod jeho odborným dohledem jsem přístroj vypnula a zapnula. Smáli jsme se tomu. Tančili. Povídali si. Pak mi chytil taxík a mně se skoro zdálo, že čekal na pozvání. Prohodila jsem nějakou pitomost o manželovi a dětech, on se smutně usmál, zabouchl dveře auta a zamával mi na rozloučenou. Ale ráno na mě čekala zpráva, že kdybych potřebovala odborně vypnout a zapnout počítač, ať se ozvu.

Adam.

Ach jo.

Připadala jsem si s ním tak v pohodě a vlastně i... sexy! S Adamem bych si asi nemusela hlídat, jak často jsem nahoře.

Ach jo, takhle to ale kdysi bylo i s Milanem...

Podívám se na svého muže. Na svého plešatějšího pupkatého muže.

Pořád ještě čile konverzuje s obřím výstřihem. Není pochyb, že tady je všechno dost nahoře. Přesně jak to má Milan rád. Rentgenuju Milana pohledem. Oči má zapíchnuté do pečlivě upravené tváře. To znamená jediné: moc dobře ví o tom výstřihu a aktuálně soustředí veškeré síly, aby se tam nepodíval.

Líbí se mu to?

Zaslechnu cosi o podkladech a klientovi a že zítra. Milan kýve, usmívá se jako měsíček na hnoji a mně se zdá, že o mně ani neví. Představuje si ji v posteli? Nahoře a nikdy nudně dole?

Začíná proslov nějakého páprdy. Svůdnice se nakloní k Milanovi, něco mu šeptá a přímo pod nos mu servíruje výhled na celé své poprsí.

Milan zjevně zrudne, chopí se láhve na stole a dolije mi skleničku. Evík mu rychle přisune i tu svou.

Setkají se pohledem. Usmějou se na sebe.

Pane bože, ona po něm jede!

Pozoruju svého muže, který hypnotizuje talíř před sebou a předstírá zájem o proslov.

Co se mu asi honí hlavou?

Jaké by to bylo ho nemít?

Píchne mě u srdce.

Položím ruku na Milanovo stehno a posunu ji trochu výš a pošeptám mu: „Máme hlídání až do rána, jak dlouho tu musíme vydržet?“

Dneska budu nahoře.